

Sisli Kasaba Ve Kaybolan Zaman

– Korhan-Kulce · 14 Ekim 2025

****Çünkü kaybettiklerimiz, çoğu zaman bize hayatın en derin sırlarını öğretir. Zamanı, sevgiyi ve insanı değerli kılmak cesaret ister. Ve en önemlisi, kayıplardan sonra bile yeniden başlamak mümkündür.****

Mehmet kırk iki yaşındaydı. Bir zamanlar gürültülü sofraların, dost kalabalıklarının, çocuk kahkahalarının arasında yaşayan bir adamken, şimdi kendi sessizliğinin içine gömülmüş bir yabancıya dönüşmüştü. Boşanmanın ardından hayat, onun omuzlarına görünmez ama ağır bir yük bırakmıştı: yalnızlık. Günleri birbirinin kopyası gibiydi. Sabah, karanlık uykudan koparılıp işe gidiş; akşam, tükenmiş bir bedenle eve dönüş; ardından ise derin bir sessizlik. Kasabanın üzerine her akşam iner gibi çöken kalın sis, sanki onun ruhuna da sızmış, tüm duygularını gri bir örtüyle boğmuştu.

Bu kasabada insanlar, birbirlerini yüzlerinden değil, gölgelerinden tanırdı. Çoğu zaman sözcüklerden çok suskunluk konuşurdu; bakışlar kısa, adımlar telaşlı, sohbetler ise yarım yamalak kalırdı. Sis, yalnızca sokakların değil, kalplerin de hafızasını silmişti.

Bir akşamüstü, işten dönüş yolunda sislerin arasında bir silüet belirdi. Önce bir hayal sandı; ama adımlar yaklaştıkça, yüz hatları daha belirginleşti. Mehmet'in kalbi, uzun süredir unuttuğunu sandığı bir çarpıntıyla sarsıldı: Zeynep.

Yıllar önce ayrılmışlardı. Sessiz kırgınlıklar, dile gelmeyen cümleler, yarım kalmış vedalar... Hepsi,

zamanın derin kuyularında kaybolmuştu. Ama şimdi, onun gözlerinde hâlâ eski sıcaklık vardı; yalnızca o sıcaklığın içine saklanmış bir hüzün, bir kırılma da... Zeynep'in bakışları, sanki yıllardır susan bir şarkıyı yeniden mırıldanıyordu.

"Hayat usulca akıp gidiyor, Mehmet," dedi neredeyse bir fısıltıyla. "İnsanlar fark etmeden yok oluyor. Biz de kaybettiklerimizle dolu bir sisin içinde kaybolduk."

O gece Mehmet, boş dairesine döndüğünde sessizlik hiç olmadığı kadar ağırdı. Evin duvarları üzerine yığılıyor, boş odalar ona unutulmuş yılları hatırlatıyordu. Yitirdiği dostlukları, elinden kayıp giden sevgiyi, artık geriye alamayacağı zamanı düşündü. İşin, paranın, alışkanlıkların peşinde koşarken aslında en kıymetli hazinesini tüketmişti: zamanı. Ve zamanla birlikte, kendi içindeki canlılığı da...

Sonraki günler, Mehmet'i kasabanın sokaklarında uzun yürüyüşlere sürükledi. Sisli kaldırımlarda ilerlerken, daha önce gözünden kaçmış ayrıntılar beliriyordu. Kapısının önünde sessizce oturan yaşlı bir kadın, çoktan kapanmış bir bakkalın solmuş tabelası, parkta sallanan bir çocuğun neşeli kahkahası... Kasabanın sessizliği artık bir yalnızlık değil, ona hayatın derin bir nabzını duyuran bir uyanış gibiydi. Her köşe başı, ona görünmez bir fısıltıyla hatırlatıyordu: "Hayat, ancak fark ettiğinde başlar."

Zeynep'le yeniden görüşmeye başladılar. İlk buluşmalar, geçmişin gölgeleriyle ağırdı; eski yaraların izi, kelimelerin arasına sinmişti. Ama sabırla birbirlerinin gözlerine bakmayı öğrendiler. Yılların bıraktığı boşluğu ağır ağır doldurmaya başladılar. Mehmet, geçmişte yaptığı hataları telafi etmeye çabalıyor; Zeynep ise kalbinde saklı kırgınlıkları birer birer bırakıyordu.

Bir yaz akşamı, kasabanın küçük sahilinde otururlarken, ufukta kaybolan güneşin kızılığın denize yansıyor. Zeynep, dalgaların uğultusu arasında Mehmet'e döndü:

"Biliyor musun," dedi, "seni kaybettiğimde hayat bana dayanılmaz bir yük gibi gelmişti. Ama yeniden bulmak... bana umudu geri verdi. Meğer kayıplar bile yeni başlangıçların kapısı olabiliyormuş."

Mehmet gülümsedi; ellerini onun ellerine bıraktı:

"Kaybettiklerimiz, aslında saklı hazinelerimizmiş. Şimdi onları görüyor ve yeniden başlıyoruz."

Yıllar birbirini kovaladı. Mehmet, kasabanın yalnızca işine gidip gelen sıradan adamı olmaktan çıktı. İnsanların derdini dinleyen, bir tebessümüyle teselli veren, küçük sözleriyle karanlıkları hafifleten birine dönüştü. Onun varlığı, kasaba halkına yaşamın en basit anlarının bile derin anlamlar taşıdığını hatırlatıyordu.

Artık Mehmet biliyordu: Geçmişin acıları, kaybolan yıllar bir zamanlar ağır yüklerdi. Ama onları kabullenmek, içlerindeki dersi görmek ve yeniden başlayabilmek, hayatın en büyük armağanıydı. Sis, artık onun için yalnızca kasabanın üzerine çöken bir doğa olayı değildi. Sis, insanların kalplerinde saklı

umutları görünür kılan bir örtüdü.

Ve Mehmet, o örtünün ardında, hayatı yeniden keşfeden bir yolcuydu.

Yazan:

Korhan Külçe